

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Lukášem Pišvejcem ve věci

žalobce: V. Z.,
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Andreou Eger
sídlem náměstí Republiky 60, 347 01 Tachov

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023, č. j. OAM-5168-25/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023 č. j. OAM-5168-25/ZR-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný ve výroku I. podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

republiky a ve výroku II. stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce se domnívá, že přes veškerou obsáhlost napadeného rozhodnutí je předmětné rozhodnutí jednak nezákonné, když nesprávně aplikuje vnitrostátní předpisy a nerespektuje i ústavní pořádek a v konečném důsledku překračuje meze správního uvážení, a domnívá se, že mu předcházely i vady řízení, když zjištěný skutkový stav obsahuje výrazné nedostatky a je tak neúplný. To má za následek i částečnou nepřezkoumatelnost. Podle všeho pak správní orgán nerespektoval v rámci správního řízení v dostatečném rozsahu i žalobcova práva na vyjádření.
3. Především je nutno v této souvislosti poukázat na následující aspekty. Předně ve smyslu směrnice 2003/109 ES (čl. 9 odst. 3) je vyžadováno, aby orgán členského státu, rozhodující o zrušení povolení k trvalému pobytu, zkoumal konkrétní protiprávní jednání cizince a jeho okolnosti a na základě toho učinil logický a odůvodněný závěr, že cizinec aktuálně ohrožuje veřejný pořádek. To se podle všeho v napadeném rozhodnutí nepromítlo, když správní orgán se zaměřil toliko na hodnocení trestněprávní minulosti žalobce, ale k nynějšímu hodnocení jeho osoby a osobních poměrů, jakož i aspektů v podobě dopadů výkonu uložených trestů soudy ČR na jeho možnou nápravu ničeho nezmínil. Přitom právě z vyjádření účastníka nyní žalobce je zřejmé, že uložené tresty jej jednoznačně napravily, žalobce žije v městě X v řádně pronajatém bytě s partnerkou ukrajinské státní příslušnosti a jejím synem, požívá dobré pověsti jak u sousedů, tak u místní samosprávy města, je dobře hodnocen v zaměstnání a řádně si plní své závazky jako cizinec k orgánům ČR. Podle všeho bylo na místě k těmto okolnostem zaměřit dokazování tak, aby o zjištěném skutkovém stavu věci nevznikaly důvodné pochybnosti.
4. Co se týče argumentace správního orgánu o dopadech do soukromého a rodinného života žalobce je třeba zdůraznit, že zákonodárce v případě rušení povolení k trvalému pobytu správnímu orgánu obecně dává širokou možnost správního uvážení a posouzení dané situace z hlediska přiměřenosti daného rozhodnutí. Lze odkázat na použitelné ustanovení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019 č. j. 10 Azs 263/2019-30. V této souvislosti ani argument správního orgánu o nepoužitelnosti čl. 8 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není přiléhavý, a jestliže cizinec i v posuzovaném případě v řízení vznesl námitku zásahu do jeho soukromého a rodinného života, měl se s tímto správní orgán podle všeho vypořádat.
5. Ve vztahu k aspektu zjištění skutkového stavu správním orgánem bez důvodných pochybností je třeba zopakovat to, že žalobce na území České republiky se fakticky a oprávněně zdržuje od 8 let svého věku, byl podroben českému vzdělávacímu systému, je řádně vyučen a správní orgán z celkového hodnocení jeho osoby a osobních poměrů skutečně vyčleňuje pouze úsek jeho života, kdy jednal v rozporu s veřejným pořádkem a dopustil se trestněprávních deliktů. Přitom je zřejmé, že z hlediska svých občanských postojů, kdy již po dlouhou dobu žije v družském poměru s občankou Ukrajiny N. S. a její dcerou, zajišťuje jejich obživu a z hlediska i svých politických postojů se jednoznačně staví proti jednostranné agresi svého domovského státu proti území celistvosti Ukrajiny a to i prostřednictvím svých projevů na sociálních sítích, měl i v těchto souvislostech správní orgán předmětnou věc posoudit. Z hlediska mezinárodněprávních závazků České republiky a jako signatář celé řady úmluv o občanských a politických právech, měl správní

orgán jako představitel veřejné moci také zvažovat i to, že v Ruské federaci nadále probíhá částečná mobilizace a to na podkladě dekretů prezidenta Ruské federace a jestliže nyní žalobce by byl na podkladě platného příkazu k vycestování nucen vrátit se do domovského státu a to zřejmě na poslední známou adresu v oblasti X, byt č. X, X, nepochybně by ho očekávalo na podkladě jednání před místní vojenskou komisí povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do tzv. trestních oddílů s ohledem na jeho předchozí pobyt v ČR. Lze se domnívat, že konzulární úřad v České republice má o žalobci s ohledem na opakované prodlužování platného cestovního dokladu Ruské federace informace i o jeho občanských a rodinných postojích, které mu jednoznačně budou v domovském státě evidentně k tíži.

6. I o takovýchto aspektech měl podle všeho správní orgán v rámci svého rozhodnutí uvažovat a věcněji argumentovat, neboť souvisí s akcentem demokratického právního státu, za nějž je Česká republika považována.
7. K posuzované problematice existuje všeobecně známá judikатурní praxe Evropského soudního dvora, kterou však správní orgán nijak neuplatnil. Z domácí soudní praxe k související otázce mobilizace v Ruské federaci a bezpečnostní situaci v této zemi lze připomenout rozsudek 1 AZS 84/2022 zejména bod 30 odůvodnění.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v úvodu svého vyjádření zdůrazňuje, že správní řízení bylo zahájeno na základě zjištěné skutečnosti, že byl žalobce opakovaně pravomocně odsouzený za spáchání úmyslné trestné činnosti a svým protiprávním jednáním opakovaně narušuje veřejný pořádek. Nebýt opakovaného a dlouhodobého protiprávního jednání samotného žalobce nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k pobytu a nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Správní řízení je pouze důsledkem závadového jednání žalobce, který si musel být vědom toho, že takové jednání bude mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Žalobce sám ohrozil realizaci svého pobytu v ČR, svého soukromého a rodinného života a života svých nejbližších rodinných příslušníků. Není možné, aby žalobce páchal trestnou činnost a teprve poté, co má nést následky takového jednání, začal poukazovat na svoji rodinu žijící na území ČR. Žalovaný doplňuje, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, což judikoval Ústavní soud ČR v usnesení č. j. III. ÚS 260/04 ze dne 09. 06. 2004: „Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“ Žalovaný podle svého názoru v rámci řízení postupoval v souladu se zásadami správního řádu, tedy postupoval v souladu s příslušnými zákony a ostatními právními předpisy (zejména v souladu se zákonem o pobytu cizinců a se správním řádem), postupoval rovněž v souladu s veřejným zájmem, dále šetřil práva dotčených osob nabytých v dobré víře a zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí je s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem přiměřené a je v souladu s uvedeným ustanovením. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí popsal své úvahy, jimiž zjištěné skutečnosti hodnotil a náležitě vysvětlil, i s oporou v judikátech soudů, jak ke svým skutkovým zjištěním a právním závěrům dospěl. Žalovaný je názoru, že učinil vše, aby žalobce mohl uplatnit všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch.

9. Žalobce namítá, že žalovaný se zaměřil pouze na hodnocení trestněprávní minulosti žalobce, ale nijak nehodnotil jeho aktuální osobní poměry, ani se nijak nevyjádřil k dopadům výkonu uložených trestů a možnosti nápravy jeho osoby. K tomu žalovaný uvádí, že podle informací v cizineckém informačním systému se žalobce nachází na území České republiky od roku 2001, tedy zhruba od svých 12 let věku. I přes poměrně dlouhou dobu, po kterou žalobce pobýval na území hostitelského státu, se v době, kdy se nacházel v dospělém věku, konkrétně od roku 2012 do roku 2015 a následně od roku 2020 do roku 2021 živil jako drogový dealer a v místě svého bydliště prodával drogy marihuanu a pervitin jejich koncovým uživatelům narkomanům. Žalobce se přesto, že byl za výše uvedenou závažnou drogovou trestnou činnost opakovaně odsouzený k podmíněným trestům odnětí svobody, necelé 2 měsíce po uplynutí zkušební doby předchozího trestu, znovu dopustil protiprávního jednání, když řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a s vozidlem způsobil dopravní nehodu. K tomuto zatím poslednímu protiprávnímu jednání žalovaný doplňuje, že se nejedná o první porušení zákona, kterého se žalobce tímto způsobem dopustil. Podle zjištěného byl žalobce v minulosti, konkrétně dne 23. 08. 2020, zadržený hlídkou Policie ČR při řízení vozidla pod vlivem alkoholu a za toto jednání mu byl ve správním řízení vyslovený zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a uložený peněžitý trest ve výši 3.500 Kč. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce se z dříve uložených trestů nepoučil a znovu se opakovaně dopouští úmyslného protiprávního jednání.
10. Co a se týká žalobní námitky, týkající se nepřiměřenému zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvádí, že se v rámci správního řízení dopodrobna zabýval aspekty rodinného a soukromého života žalobce, kdy při posuzování aktuálních soukromých a rodinných vazeb vycházel z informací dostupných v informačních systémech a všech dotčených orgánů, stejně jako tak z vyjádření, podaných žalobcem v průběhu správního řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce je svobodný a jako jediný nejbližší rodinný příslušník legálně žijící na území ČR, byla zjištěna jeho matka Z. S., nar. X, st. přísl. R. f.. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně uvedl, že na území ČR žije se svojí partnerkou S. N. a jejím dítětem, státními příslušníky Ukrajiny. Žalobce při seznámení se spisovým materiálem doložil zprávu Probační a mediační služby Tachov, ve které je uvedeno, že od poloviny měsíce března 2023 bydlí na adrese T. společně se svojí partnerkou. Žalovaný si proto na této adrese od příslušného oddělení cizinecké policie vyžádal pobytovou kontrolu, kdy z výsledků opakovaného šetření policie vyplynulo, že žalobce ani jeho údajná partnerka se na této adrese nezdržují. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl v průběhu řízení (do dne 10. 10. 2023) hlášený k pobytu na adrese T. a na této adrese si po dobu správního řízení přebíral poštu, si žalovaný vyžádal pobytovou kontrolu také na této adrese. Cizineckou policií bylo zjištěno, že na adrese hlášeného pobytu se žalobce trvale nezdržuje. Žalovaný dále z cizineckého informačního systému zjistil, že na území České republiky je evidována jediná osoba se jménem S. N., nar. X, st. přísl. Ukrajina, která má na území udělenou dočasnou ochranu. Tato osoba má hlášený pobyt na adrese v obci T., nicméně se jedná o jinou adresu než ty, na kterých by se měl zdržovat žalobce se svojí údajnou družkou a jejím dítětem. Žalovaný konstatuje, že žalobce měl opakovaně možnost v rámci podání, která učinil v průběhu správního řízení, konkretizovat své aktuální rodinné vazby, které má na území, což však neučinil. S ohledem na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení nijak nekonkretizoval své údajné nejbližší rodinné příslušníky, konkrétně osobu družky a jejího dítěte, žalovaný vycházel z informací dostupných v informačních systémech a z výsledků šetření dotčených orgánů. V této souvislosti žalovaný doplňuje, že žalobce ani v rámci

podané žaloby nijak blíže nespecifikoval osobu své údajné družky, když uvedl pouze její jméno a příjmení. Co se týká údajného dítěte družky, žalobce v úvodu podané žaloby uvedl, že se jedná o syna, nicméně v dalším textu se odvolává na dceru družky. Žalovaný dodává, že i kdyby uvedená cizinka byla skutečně družka žalobce, pak ani tato skutečnost neznamená nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Údajná družka cizince, pokud se jedná o osobu, na kterou žalobce vlastně bez dalšího odkazuje, má udělenou dočasnou ochranu, tedy pobyt navázaný na situaci na Ukrajině, nikoliv pobyt navázaný na osobu žalobce.

11. Ohledně námitky nedostatečného zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a nepřiměřenosti tohoto zásahu žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se dle svého názoru dostatečně s tímto dopadem vypořádal, přičemž usoudil, že jej nelze považovat za nepřiměřený. Žalobce i ve své žalobě pouze odkazuje na existenci rodinných vazeb na území, ovšem podle názoru žalovaného je třeba kromě samotné existence rodinných vazeb posoudit i jejich intenzitu. Samotná existence rodinných vazeb ještě nemusí znamenat automatickou nepřiměřenost zásahu do rodinného či soukromého života žalobce. Jak bylo řečeno již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze předjímat, zda (a případně jaké) pobytové oprávnění může být pro žalobce s ohledem na trestní odsouzení dosažitelné, lze ale v obecné rovině odkázat na skutečnost, že závažnost protiprávního jednání časem slábne a snižuje se i aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Žalovaný v této souvislosti nemá povinnost poskytovat návod, jak má žalobce postupovat, aby dosáhl svého, což potvrdil i NSS v rozsudku č. j. 5 As 120/2011-80.
12. K žalobní námitce, že Ruská federace v současné době není bezpečnou zemí pro návrat žalobce, žalovaný uvádí, že žalobci rozhodnutím není uložena povinnost vrátit se na území mateřského státu. Rozhodnutím je mu pouze uložena lhůta k vycestování z území České republiky je pouze na jeho uvážení, do které země vycestuje. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 55 A 45/2022-85 ze dne 30. 11. 2022, kde v odůvodnění rozsudku soudu mimo jiného uvedl: „Žalobci nebyla uložena povinnost vrátit se na území Ukrajiny. Podle výroku II napadeného rozhodnutí byla žalobci uložena lhůta k vycestování z České republiky. Je tedy zřejmé, odkud má žalobce odejít, nikoliv kam musí přijít. Je tedy na žalobci, kam vycestuje, popřípadě zda si pobyt na území ČR zařídí jiným způsobem (srov. obdobné závěry rozsudku NSS č. j. 3 Azs 235/2022-27 ze dne 18. 11. 2022).“ Pokud by zrušením pobytového oprávnění mělo dojít k bezprostřednímu ohrožení života žalobce, žalovaný uvádí, že v případě zrušení stávajícího pobytového oprávnění, v případě, že žalobce prokáže, že jeho vycestování do země původu, je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status např. vízum za účelem strpění. Ostatně této skutečnosti je si žalobce dozajista vědom, když podle informací z cizineckého informačního systému, dne 23. 10. 2023 podal na pracovišti MV ČR OAMP žádost o vízum za účelem strpění. Žalovaný doplňuje, že v rozporu s § 52 správního řádu žalobce nedoložil do řízení žádné materiály na podporu svých tvrzení ohledně pro něj údajně nebezpečné situace v Rusku.
13. Žalovaný ohledně žalobních námitok odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podle svého názoru již s těmito skutečnostmi dostatečně vypořádal. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v dostatečné míře posoudil a uzavřel, že žalobce opakovaně a závažným způsobem narušil veřejný pořádek v souladu s § 87I odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. Co se týká dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a nepřiměřenosti tohoto zásahu žalovaný opět odkazuje na odůvodnění

napadeného rozhodnutí, ve kterém se dle svého názoru dostatečně s tímto dopadem vypořádal, přičemž usoudil, že jej nelze považovat za nepřiměřený.

14. Žalovaný dále uvádí, že odkazování na směrnici 2003/109 ES je v daném případě zcela irrelevantní, neboť daná směrnice se na žalobce nevztahuje, žalobce byl držitelem trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU, proto mu byl pobyt zrušen dle § 87I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Uvedená směrnice se vztahuje na občany třetích států s trvalým pobytem a statusem rezidenta.

IV.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
16. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba není důvodná.
18. Podle § 87I odst. 1 písm. a) platí, že *„ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.“*
19. Žalobce v prvé řadě učinil předmětem sporu otázku naplnění pojmu *„závažného narušování veřejného pořádku“* v nyní projednávané věci, když argumentoval, že správní orgány se ve svých úvahách zaměřily toliko na jeho trestněprávní minulost a neučily žádné závěry stran aktuální způsobilosti žalobce narušovat veřejný pořádek. Soud se s touto argumentační linií neztotožnil. Z pohledu soudu je podstatným v této souvislosti zhodnocení chování cizince a to i v kontextu s povahou spáchané trestné činnosti, a jejich posouzení z hlediska možného trvajících ohrožení veřejného pořádku. V nyní projednávané věci správní orgány přesně popsaly, kterými důkazními prostředky a skutečnostmi mají za prokázané, že se žalobce dopustil trestné činnosti. Dále zhodnotily řadu faktorů - význam porušení normy, způsob provedení, formu zavinění i množství spáchaných trestných činů. Z těchto skutečností dovodily, že žalobce nebyl dlouhodobě ochoten respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, do společnosti se dostatečně neintegroval a z jeho dosavadního jednání vyplývala důvodná obava, že v trestné činnosti bude i nadále pokračovat. Lze shrnout, že závěry správních orgánů o naplnění skutkové podstaty *„závažného narušování veřejného pořádku“* uvedené v § 87I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou v plném rozsahu důvodné.
20. Pokud se jedná o žalobní námitku týkající se žalobcem tvrzeného rizika nutnosti podstoupit mobilizaci v zemi jeho původu, pak je nezbytné zdůraznit, že i pokud by toto tvrzení bylo pravdivé (žalobce v tomto směru neuvádí žádné konkrétní tvrzení stran rozsahu mobilizace a toho, zda a proč by se měla dotknout právě jeho osoby), pak se lze ztotožnit s žalovaným, že žalobci napadeným rozhodnutím nebyla uložena povinnost vrátit se do Ruské federace, resp. žalobce není nijak omezen v možnosti upravit si svůj pobyt na území ČR jiným způsobem, když právní řád poskytuje v oblasti azylového práva

nástroje, jakými lze žalobcovu obavu z mobilizace řešit, řízení o zrušení trvalého pobytu však takový nástroj nepředstavuje.

21. Posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za dostatečné. Správní orgány zohlednily a vypořádaly jim známé skutečnosti, žalobce netvrdil a neprokázal, že by v jeho případě existovaly výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Teprve pokud by tak učinil, bylo by možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlédnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se však v projednávané věci nestalo. Soud tak zejména s ohledem na četnost a závažnost protiprávního jednání žalobce a na pasivitu žalobce dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z dalšího pobytu žalobce na území ČR provedly správní orgány dostatečně. Správní orgány nepopřely, že zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce, ale přesvědčivě vyložily, proč považují správní rozhodnutí za přiměřené a soud se s jejich závěry plně ztotožňuje.
22. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

23. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nežádal jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 17. ledna 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
samosoudce